

Du tränade bort din ångest.

Du ville så förbannat
din vilja var stor.
Du ville
träna
förbränna
fördriva
förstöra
alla kalorier du satte i dig.

Du såg inte sanningen
bakom lögnen du gömde dig
men jag såg alltid rakt igenom dig
du var lätt att se igenom.

Du var tunn som ett löv
men mycket vill ha mer
och det räckte aldrig för dig
hur mycket du än förstörde dig.

Du fick deras sonder och blåa slangar
de låste in dig på tvång och du hatade dem
för att de hindrade dig
från att dö
av de ideal
du försökte uppfylla.

Men jag såg alltid igenom dig,
jag såg hur du tynade bort
och jag höll din hand
tunn och kall,
och jag strök det tunna håret
jag ville bara rädda dig.

Och du reste dig igen,
starkare än nånsin,
kom tillbaka till livet,
kom tillbaka till verkligheten.

Bara för att du skulle kunna hålla min hand
när jag så förtvivlat behövde dig.

Du kommer alltid jagas av monster
och du kommer aldrig bli fri,
men du har lärt dig att stå emot
rösterna som hugger dig.

Och du förstår inte hur stolt jag är över dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten